

A NYUGALOM FORRÁSA

Az egyetlen megoldást Jézus jelentheti mindenki számára, hiszen Ő a „*békesség Fejedelme*”, aki a Biblián keresztül felajánlja mindenkinek az Ő békességét: *„Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek: nem úgy adom, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”* (Jn 14,27). A Jézus szerinti békességet és nyugalmat nem a körülmények határozzák meg, hiszen ez a béke és nyugalom független a körülményektől, éppen ezért nem is tudják befolyásolni. Ezt a nyugalmat egyedül a Jézussal való élő közösség adja, annak a tudata, hogy Ő velünk van *„minden napon, a világ végezetéig”* (Mt 28,20), minden élethelyzetünkben.

Ahhoz azonban, hogy ez működjön is valakinek az életében, előbb eleget kell tenni egy jézusi kérésnek. Ebben a kérésben Jézus azt mondja személyválogatás nélkül mindenkinek: *„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket... és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek”* (Mt 11,28-29).

Ennek viszont van egy feltétele. Előbb át kell érezni a szükségletünket, érezni kell magunkban a béke és nyugalom utáni vágyat, és tudnunk kell, hogy azt a békét és nyugalmat, amire szükségünk van, csak Jézussal való közösségben élhetjük át. Bárki, aki hívásának engedve Jézushoz megy, nála *nyugalmat találhat a lelkének*. Sőt, Jézus közelsége, a vele való közösség *gyönyörűségessé* teszi az életét annak, aki él a lehetőséggel.

Jézus már Édentől fogva gondoskodott arról, hogy miként kerülhetünk kapcsolatba vele, hogyan találhatunk nyugalmat is nála. A teremtés hetedik napját, a szombatot, kimondottan azért adta az embernek, hogy ezen a nyugalomnapon

közösségbe léphessen vele, és ebben a közösségben nyugalmat találhasson magának. Az Édenben is ezért jelent meg „*hűvös alkonyatkor a kertben*” (1Móz 3,8), mert az emberrel akart találkozni, és beszélgetni akart vele. Ezzel összefüggésben mondta Jézus azt: „*a szombat lett az emberért*” (Mk 2,27).

Jézus kétféle megoldást kínál a ma emberének ebben a zaklatott és nyugtalan világban. Az egyik szerint közösségbe kell kerülni vele. Ehhez viszont nem nekünk kell keresni a vele való közösséget, hanem különböző módon ugyan, de Ő keres meg bennünket, és barátságát felkínálva akar igazi nyugalmat teremteni bennünk és körülöttünk. Amit Ő kínál, az valóságos nyugalmat hozhat számunkra. Ez a nyugalom a teljes lényünk megnyugvását fogja eredményezni, mert nála úgy a testünk, mint a lelkünk és a gondolatvilágunk is lecsendesedhet, megnyugodhat.

Az igazi nyugalom megtalálásának másik, Jézus által biztosított lehetősége a hetedik nap szombatjának mint nyugalomnapnak a megszentelése, vagyis elkülönítése, az Istennel való közösség céljára való felhasználása. Amikor Isten Édenben elkülönítette a hetedik napi szombatot a többi naptól, akkor két dolgot kapcsolt hozzá: „***megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt***” (1Móz 2,3). Ezt később a Tízparancsolat szövegében is megerősítette emlékeztetőül: „***megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelte azt***” (2Móz 20,11).

Mivel Isten a szombatnaphoz kötötte az embernek szánt nyugalmat és áldást, ezért csak azok részesülhetnek ezekben, akik Isten rendelkezése szerint megszentelik ezt a napot, és vele való közösségben töltik el. Pál apostol ezért nagyon határozottan jelenti ki: „*Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének.*” Ugyanakkor mindenkit arra biztat, hogy menjen be ebbe a nyugodalomba, ha az életében igazi

nyugalmat szeretne megvalósítani. *„Mert aki bement az ő nyugalomába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáétól, igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba”* (Zsid 4,9-11).

Vannak emberek, akik azt gondolják, teljesen mindegy, hogy ők a hét melyik napját különítik el az Istennel való közösségre, melyik napot tartják meg nyugalomnapként. Eközben azonban elfeledkeznek arról, hogy Isten a hét nap közül csak az egyiket nevezte nyugalomnapnak, és áldotta meg, ezért ezeknek az isteni áldásoknak a birtokosai csak azok lehetnek, akik azt a napot szentelik meg és különítik el az Istennel való közösségre, amelyiket Isten választotta ki.

A történelem folyamán azonban szinte az egész keresztény világ elhagyta a szombat megszentelését, mert áttért a vasárnap ünneplésére. Ezért a következőkben külön ki kell térjünk arra, hogy ez miként történhetett meg. Választ kell keressünk arra, hogy mindez isteni rendelkezésre következett-e be, vagy csupán az emberek kezdeményezésére? Vajon a vasárnap megszentelése közben is megtalálhatjuk az igazi nyugalmat, vagy csak szombaton? Ugyanúgy részesülhetünk Isten áldásában vasárnap is, mintha szombatot különítenénk el az Istennel való közösség céljára, vagy nem?